

Búcsúballada

[Látó, 2012. június]

Itt van szívem – dobog, hamar lerobban!
Vészfék behúzva áll, s a sok motor
csókot pöfékel. A szerelem maróan
éhes szájakat egymás-másnak sodor.
Ajkaid berozsdáznak – eltömi a por.
Mi rég ragyog, ma rogyant glóriád
lehántom rólad én, s ha milliárd
óraig, percig téged énekellek,
festék takarjon, hulljon hamu reád –
emlékké, mássá írlak, elkeverlek.

Szemed kihűl, pupillád ellohad,
a pillanat hasadhat öncsalásig;
papírdarámban fölismerni magad
kétlem, mert téged minden jelzőm másít.
Gödröt e kínrím mégis néked ás itt.
A koporsón talán a szó kilincs-
re zár a villamos, seholy sincs
napjaim így kattannak-be-telnek;
ropog a toll alatt a nyál s a giccs –
hazug képmássá gyúrlak, elkeverlek.

Aztán észrevétlen hozzád görbül
és mégse döng. Szítálva szór szót.
Villámaid rövidre zárja, fölsül
toporzékolás helyett. Csak torzón
hagyja magát, végtelennel beszorzón,
mint pék benn, ha ragad kenyérben –
a vajdarabnyi verstudat. El nem
keni bicska, de rakódik rá lek-
várom kőfalom paizsom menedékem
Déva vára, torta, asszem, keverlek.

AJÁNLÁS

Kedves, mosóporom sincs, avitt
benzínlámpám kigyúlt, dalom erőltetett.
Csak villamosba tenni tudlak itt,
hol minden szótagom falánk és tettetett.
Nem bírlak cipelni. Elkeverlek.

Kategória: vers, próza
Denumire autor: Székely Örs

Látó Szépirodalmi Folyóirat